

B. A. P A R I S

DOKONALÉ
MANŽELSTVÍ?
NEBO DOKONALÁ
LEŽ?

ZA
ZAVŘENÝMI
DVEŘMI

motto psychologický thriller

Za zavřenými dveřmi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

B. A. Paris
Za zavřenými dveřmi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

B. A. P A R I S

ZA
ZAVŘENÝMI
DVEŘMI

Praha 2017

Přeložila Karolina Medková

Mým dcerám
Sofi, Chloë, Celine, Eloise a Margaux

Přítomnost

O mramorovou linku bouchne lahev šampaňského a já sebou trhnu. Rychle se podívám na Jacka s nadějí, že si nevšiml, jak jsem nervózní. Zachytí můj pohled a usměje se.

„Perfektní,“ řekne tiše.

Vezme mě za ruku a vede do místnosti, kde čekají naši hosté. Když jdeme přes halu, zahlédnu kvetoucí lilii, kterou nám přinesli do zahrady Adam s Dianou. Je tak nádherně růžová, že zadoufám, že ji Jack zasadí tak, abych ji viděla z okna ložnice. Jen při pomýšlení na zahradu se mi hrnou slzy do očí, a tak je rychle spolknou. Vzhledem k tomu, co všechno je dnes večer v sázce, se musím soustředit pouze na to, co se děje právě teď.

V obývacím pokoji hoří ve starobylém krbu oheň. Už je sice březen, ale ve vzduchu je pořád ještě cítit zima a Jack má rád, když se u nás hosté cítí co nejpohodlněji.

„Váš dům je vážně něco, Jacku,“ ozve se obdivně Rufus. „Co říkáš, Ester?“

Neznám ani Rufuse, ani Ester. Jsou tady noví a dnes večer se s nimi setkávám poprvé, a právě kvůli tomu jsem ještě nervóznější než obvykle. Nemůžu ale Jacka zklamat, a tak na tváři vykouslím úsměv a v duchu se modlím, abych jim padla do oka. Ester se na mě neusměje. Nejspíš si ještě na hodnocení nechává čas. Nedivím se jí. Od chvíle, kdy se před měsícem přistěhovali

a začali se vídat s našimi známými, musela poslouchat pořád dokola, že Grace Angelová, manželka skvělého advokáta Jacka Angela, je dokonalý příklad ženy, která má všechno, na co si vzpomene: perfektní dům, perfektního manžela, perfektní život. Být Ester, taky bych byla obezřetná.

Když mi pohled padne na krabičku luxusních čokoládových pralinek, kterou Ester právě vytáhla z kabelky, projede mnou záchvěv nadšení. Nechci, aby ji dala Jackovi, a tak se nenápadně přesunu k ní, takže mi ji zcela instinktivně podá.

„Díky, vypadají báječně,“ řeknu pochvalně a položím pralinky na konferenční stůl, abych je mohla načít, až budeme podávat kávu.

Ester mi imponuje. Je naprostým opakem Diany – vysoká, blondatá, štíhlá a lehce odtazítá, a i kdybych nechtěla, líbí se mi, že je prvním člověkem, který vešel do našeho domu a nemluví pořád o tom, jak je úžasný. Jack trval na tom, že dům vybere sám, jako svatební dar pro mě, takže jsem ho poprvé viděla, až když jsme se vrátili z líbánek. A i když mi říkal, že je pro nás naprosto perfektní, neuměla jsem si úplně představit, co tím myslí, dokud jsem ho neviděla. Velký pozemek, který ho obklopuje, leží až na samotném konci vesnice, takže poskytuje Jackovi soukromí, po němž touží, a zároveň je to nejkrásnější dům v celém Spring Eatonu. A taky ten nejbezpečnější. Je tu složitý zabezpečovací systém včetně venkovních kovových rolet v přízemí. Musí působit divně, že jsou často zatažené i během dne, ale jak Jack vysvětluje každému, koho to zajímá, bezpečí je vzhledem k jeho práci jednou z hlavních priorit.

V obývacím pokoji visí několik obrazů, ale většinu lidí nejvíc přitahuje obří rudé plátno nad krbem. Diana s Adamem, kteří ho už viděli, se na něj jdou znovu podívat. Rufus se k nim přidá, ale Ester se posadí na jednu z kožených pohovek v krémové barvě.

„To je úžasné,“ řekne Rufus a fascinovaně hledí na stovky drobných šmouh, které tvoří celý obraz.

„Jmenuje se to *Světlušky*,“ promluví Jack a odmotá drátek z lahve šampaňského.

„Ještě nikdy jsem nic takového neviděl.“

„Namalovala to Grace,“ řekne mu Diana. „Neuvěřitelné, vid?“

„Měl bys vidět její další obrazy.“ Jack z lahve téměř neslyšně uvolní korek. „Jsou vážně povedené.“

Rufus se rozhlédne kolem. „Jsou tady?“

„Ne, ne, asi tě zklam, visí v jiné části domu.“

„Jen pro Jackovy oči,“ zažertuje Adam.

„A pro Grace. Nemám pravdu, lásko?“ usměje se na mě Jack. „Jen pro naše oči.“

„To ano,“ přisvědčím a odvrátím se.

Posadíme se k Ester na gauč, a když Jack začne rozlévat šampaňské do vysokých sklenic, Diana nadšeně vyjekne. Pak se podívá na mě.

„A už se cítíš líp?“ zeptá se a hned to vysvětluje Ester: „Grace se se mnou měla včera sejít na oběd, ale nebylo jí dobře.“

„Byla to jen migréna,“ zamlouvám to.

„Naneštěstí na ně Grace dost trpí,“ podívá se na mě Jack soucitně. „Ale díkybohu většinou netrvají dlouho.“

„To už je podruhé, cos mě nechala na holičkách,“ připomene Diana.

„Omlouvám se.“

„No aspoň žes na mě tentokrát jen tak nezapomněla,“ škádlí mě dál Diana. „Tak co kdybychom se potkaly příští pátek, abychom si to vynahrady? Budeš mít čas, Grace? Žádný zubař, na kterého by sis vzpomněla na poslední chvíli?“

„Ne a snad ani žádná migréna, doufám.“

Diana se obrátí na Ester: „Nechtěla bys jít taky? Ale bude to muset být ve městě, protože budu v práci.“

„Díky, moc ráda.“ Podívá se na mě, jako by se chtěla ujistit, že mi to nevadí. Usměju se na ni, ale v duchu se cítím hrozně provinile, protože už teď vím, že nedorazím.

Jack se dovolává naší pozornosti, protože chce připít Ester a Rufusovi a přivítat je jako naše nové sousedy. Pozvednu sklenici a usrknu šampaňského. Bublínky mi zatancují na jazyku a náhle mnou projede nečekaný záchvěv štěstí, který se snažím zachytit. Je ale pryč stejně rychle, jako se objevil.

Podívám se na Jacka, jenž něco živě vypráví Rufusovi. Společně s Adamem se s ním před dvěma týdny setkali v golfovém klubu a pozvali ho, aby si s nimi zahrál. Když Jack zjistil, že je Rufus skvělý golfista, ale ne tak skvělý, aby ho porazil, pozval ho i s Ester na večeři. Sleduju, jak spolu mluví, a je mi jasné, že se Jack snaží na Rufuse zapůsobit, což znamená, že bych se měla snažit získat si Ester. Jenže to nebude tak jednoduché – zatímco Diana je ztělesněný obdiv, Ester je komplikovanější.

Omluvím se a jdu do kuchyně pro kanapky, které jsem připravila předem, a taky dochystat večeři. Kvůli etiketě, na které si Jack hodně zakládá, nesmím být pryč moc dlouho, a tak rychle vyšlehám bílky v misce do sněhu a přidám je k základu pro suflé, co jsem si už udělala dřív.

Směs přendám opatrně lžící do jednotlivých misek a nervózně mrknu na hodiny, pak dám misky do vodní lázně, vložím je do trouby a znovu zkontroluju hodiny, abych přesně věděla, kolik je. Pocítím náhlý záchvat paniky, že to všechno nezvládnu, ale hned si připomenu, že mým největším nepřítelem je strach, a tak se snažím uklidnit, vezmu táč s kanapkami a vrátím se do obýváku. Nabízím všem, aby ochutnali, a vděčně přijímám

komplimenty, protože vím, že Jack je slyší taky. A taky mi hned jde dát polibek do vlasů a přitakává Dianě, že jsem vážně vynikající kuchařka. V duchu si oddechnu úlevou.

Rozhodnu se, že se pokusím spřátelit s Ester, a tak se posadím vedle ní. Když to Jack uvidí, vezme mi táč s kanapkami.

„Zasloužíš si trochu odpočinku, miláčku, dneska jsi už udělala plno práce,“ řekne láskyplně a položí si táč na své dlouhé, štíhlé prsty.

„To přece nic nebylo,“ zaprotestuju, což je lež a Jack to dobře ví, protože to on vybral, co bude k jídlu.

Začnu se Ester vyptávat na všechno podstatné: jestli už si tady zvykla, jestli jí bylo líto odejít z Kentu, jestli se jejím dvěma dětem líbí v nové škole. Z nějakého důvodu se ale zdá, že ji moje informovanost irituje, a tak se schválně zeptám, jakže se jmenuje její syn a dcera, i když dobře vím, že je to Sebastián a Aisling. Dokonce i vím, jak jsou staří, sedm a pět let, ale předstírám, že to nevím. Jack poslouchá každé mé slovo a určitě ho zajímá, o co se to tu snažím.

„Vy nemáte děti, že?“ zeptá se Ester, ale řekne to spíš jako konstatování než otázku.

„Ne, ještě ne. Říkali jsme si, že si užijeme prvních pár let jenom spolu.“

„A jak dlouho už jste svoji?“ zazní jí v hlase překvapení.

„Rok,“ přiznám.

„Minulý týden měli výročí,“ vloží se do toho Diana.

„A já stále nejsem připraven se o svoji nádhernou ženu dělit s někým dalším,“ řekne Jack a dolije Ester šampaňské.

Na chvíli se přestanu soustředit a jen sleduju, jak se drobná kapička tekutiny netrefí do skleničky a přistane na koleně Jackových dokonale čistých plátěných kalhot.

„Doufám, že se nebudete zlobit, že se ptám,“ začne Ester, protože jí zjevně zvědavost nedá, „ale tohle je pro vás oba první manželství?“

Zní to, jako by si přála, aby odpověď byla kladná, jako by nějaký odstrčený exmanžel nebo exmanželka mohli být důkazem, že nejsme až tak dokonalí.

„Ne, ani jeden,“ odpovím.

Ester mrkne po Jackovi a mně je jasné, že dumá nad tím, jak to, že někdo tak pohledný zůstal nezadaný tak dlouho. Jack cítí, že se na něj dívá, a tak se na ni přátelsky usměje.

„Musím se přiznat, že když mi bylo čtyřicet, začínal jsem si trochu zoufat, že už nikdy tu pravou nenajdu. Ale jakmile jsem uviděl Grace, věděl jsem, že to je ona.“

„Ach, to je tak romantické,“ povzdechne si Diana, která příběh našeho seznámení dobře zná. „Už ani nevím, s kolika ženami jsem se snažila Jacka seznámit, ale žádná nebyla dost dobrá, dokud nepotkal Grace.“

„A co ty, Grace?“ zeptá se Ester. „I pro tebe to byla láska na první pohled?“

„Ano,“ odpovím a vzpomenu si, jaké to bylo.

Vzpomínky mě přemůžou, takže si příliš rychle stoupnu a Jack se ke mně okamžitě otočí. „Suflé,“ vysvětlím klidně, „už by mělo být hotové. Přesunete se prosím ke stolu?“

Diana všechny pobídne, že suflé na nikoho nepočká, a tak se dopíjí šampaňské a začne přesun do jídelny. Ester se ale cestou zastaví u *Světlušek*, a když se k ní přidá Jack a nijak se nesnaží ji popohnat ke stolu, oddechnu si, protože suflé ještě hotové není. Jinak bych se nejspíš rozbřečela, zvlášť když Jack začal ještě vysvětlovat, jakou techniku jsem použila k vytvoření obrazu.

Když se konečně za pět minut posadí ke stolu, je suflé tak akorát. Potom, co mě Diana nadšeně pochválí, Jack se na mě z protějšího konce stolu usměje a řekne, že jsem opravdu velmi šikovná.

Během takových večerů si připomenu, proč jsem se do Jacka zamilovala. Je okouzlující, zábavný a inteligentní a ví přesně, co říct a jak. Ester s Rufusem jsou tady noví, a tak se během večere snaží, abychom se bavili o tom, co by jim mohlo být nějak užitečné. Pobízí Dianu a Adama, aby řekli o sobě to, co našim novým známým pomůže se tu trochu zorientovat, jako kde nakupují a jaké sporty dělají. A i když Ester zdvořile poslouchá výčet jejich koníčků, jmen zahradníků a chův a míst, kde koupit čerstvé ryby, dobře vím, že ji zajímám hlavně já, a taky vím, že jí vrtá hlavou skutečnost, že jsme se s Jackem vzali relativně pozdě, a že snad objeví něco – cokoliv, co by jí napovědělo, že to všechno není tak dokonalé, jak se zdá. Naneštěstí pro ni ji čeká jen zklamání.

Ester čeká, než Jack naporcuje hovězí pečení a naservíruje ji společně s gratinovanými brambory a karotkami glazovanými medem. Ještě se podává hrášek, který jsem hodila do vroucí vody těsně předtím, než jsem vytáhla pečení z trouby. Diana obdivuje, jak se mi to podařilo správně načasovat, aby bylo všechno hotové najednou, a pak se přizná, že ona si vždycky k hlavnímu jídlu vybere radši něco jako karí, které si může připravit předem a pak ho jen na poslední chvíli ohřeje. Ráda bych jí řekla, že bych to radši dělala stejně jako ona, že za takovou úžasnou večeři platím nespočtem probdělých nocí, kdy vše propočítávám do nejmenších detailů. Jenže alternativa – připravit něco, co by nebylo prostě perfektní, není ani myslitelná.

Ester se na mě podívá přes stůl a zeptá se: „Tak kde jste se s Jackem seznámili?“

„V Regent's Parku,“ odpovím, „jedno nedělní odpoledne.“

„Vyprávěj, co se stalo,“ pobízí mě Diana, bledé tváře zrůžovělé vypitým šampaňským.

Na okamžik zaváhám, protože už jsem to vyprávěla. Ale Jack to rád poslouchá, a tak je v mém zájmu to zopakovat. Naštěstí mě zachrání Ester. Myslí si, že moje odmlčení znamená, že nic neřeknu, a tak se do toho vloží.

„Prosím, vyprávěj,“ pobízí mě.

„Dobrá, s rizikem, že budu nudit ty, kteří to už slyšeli,“ začnu s omluvným úsměvem na rtech. „Byla jsem v parku se svou sestrou Millie. Často tam v neděli odpoledne chodíme, a tuhle neděli tam navíc zrovna hrála nějaká kapela. Millie miluje hudbu a tolik se jí to tehdy líbilo, že se zvedla z lavičky a začala před pódiem s kapelou tančit. Zrovna se naučila kroky k waltzu, a jak tančila, natáhla před sebe ruce, jako by měla i partnera.“ Při té vzpomínce se usměju a přeju si, aby život byl stále tak jednoduchý a nevinný. „A i když se většina lidí tvářila shovívavě, protože viděli, jak je Millie šťastná,“ pokračuju, „všimla jsem si, že někteří z nich jsou z toho trochu nesví. Bylo mi jasné, že bych měla něco udělat, nejspíš ji zavolat zpátky na lavičku, jenže část mě se to zdráhala udělat, protože...“

„Kolik je tvé sestře?“ přeruší mě Ester.

„Sedmnáct.“ Odmlčím se, protože si nechci připustit realitu. „Téměř osmnáct.“

Ester nadzvedne obočí. „Takže ona se takhle snaží upoutat pozornost.“

„Ne, to ne, ona jen...“

„No, já myslím, že ano. Lidé přece uprostřed parku obyčejně jen tak nevstanou a nejdou tančit, ne?“ Vítězoslavně se rozhlédne kolem stolu, a když před ní všichni uhýbají pohledem, je mi jí líto.

„Millie má Downův syndrom,“ přerušil Jack nepříjemné ticho, co se kolem stolu rozhostilo. „Což znamená, že bývá často úžasně spontánní.“

Na Esterině tváři se objeví zmatek a já jsem podrážděná, že lidé, kteří jí o mně jinak řekli všechno, se jaksi zapomněli zmínit o Millie.

„Ale než jsem se rozhodla, co udělám,“ řeknu, abych ji z té situace vysvobodila, „tenhle dokonalý gentleman se zvedl, došel k tančící Millie, uklonil se a natáhl k ní ruku. Millie byla nadšená, a když začali znovu tančit waltz, ostatní lidé jim tleskali, zvedly se další páry a začaly také tančit. Byl to opravdu výjimečný okamžik. A já se samozřejmě díky tomu okamžitě do Jacka zamilovala.“

„Grace tehdy nevěděla, že jsem ji i Millie viděl v parku už předcházející týden a že jsem se do ní okamžitě zamiloval. O Millie se starala tak úžasně, byla tak obětavá. Nikdy předtím jsem u nikoho neviděl takovou oddanost a rozhodl jsem se s Grace seznámit.“

„A Jack zase nevěděl,“ navážu na něj, „že jsem si ho týden předtím také všimla, ale nikdy by mě nenapadlo, že by se mohl zajímat o někoho, jako jsem já.“

Pobaví mě, jak všichni kývnou na souhlas. Protože i když jsem atraktivní žena, Jack vypadá jako filmová hvězda, takže si lidé myslí, že jsem dítě štěstěny, když si vybral právě mě. Já jsem to ale takhle nemyslela.

„Grace nemá žádné další sourozence, a tak se domnívala, že když se bude muset o Millie jednoho dne postarat úplně sama, že mě to odradí,“ vysvětluje Jack.

„Jako to odradilo jiné,“ podotknu.

Jack zavrtí hlavou. „Naopak, právě poznání, že by Grace udělala pro Millie cokoli, mi ukázalo, že je pro mě tou pravou

ženou, kterou jsem celý život hledal. Vzhledem k mé práci je snadné si lidi znechutit.“

„Viděl jsem včera v novinách, že je na místě ti opět pogratulovat,“ řekne Rufus a pozvedne sklenici k Jackovi.

„Ano, skvělá práce,“ připojí se Adam, který dělá právníka ve stejné firmě jako Jack. „Další usvědčující zářez.“

„Byl to celkem jasný případ,“ řekne Jack skromně. „I když dokázat, že si moje klientka zranění nezpůsobila sama vzhledem k tomu, že měla tendence k sebepoškozování, bylo trochu obtížnější.“

„Ale obecně se dá říct, že případy násilného napadení jsou celkem snadno prokazatelné, ne?“ zeptá se Rufus, zatímco Diana vykládá Ester, pokud by to náhodou ještě nevěděla, že Jack obhazuje oběti útluaku – tedy specificky týrané ženy. „Nechci nijak snižovat tvoji skvělou práci, Jacku, ale většinou jsou k dispozici důkazy i svědci, nebo ne?“

„Jackova síla tkví v tom, že dokáže oběti přimět, aby mu začaly důvěřovat natolik, že mu řeknou všechno, co se stalo,“ vysvětluje Diana, kterou podezírám, že je do Jacka tak trochu zamilovaná. „Spousta žen nemá nikoho, na koho by se mohly obrátit, a navíc se bojí, že jim nikdo neuvěří.“

„Jack taky dokáže dostat pachatele za mříže na pěkně dlouhou dobu,“ přidá Adam.

„Muži, kteří jsou usvědčeni z násilí na ženách, naprosto pohrdám,“ prohlásí tvrdě Jack. „Zaslouží si to.“

„Na to se napiju,“ pozvedne Rufus znovu sklenku.

„Jack ještě nikdy žádný případ neprohrál?“ řekne Diana.

„Ne, a ani to nemám v úmyslu.“

„Záznam bez poskvrny – to je tedy něco,“ podotkne Rufus obdivně.

Ester se podívá na mě. „Tvoje sestra Millie je o hodně mladší než ty,“ poznamená a vrátí se k našemu rozhovoru.

„Ano, je mezi námi sedmnáct let. Millie se narodila, až když naší matce bylo čtyřicet šest. Nejdřív ji ani nenapadlo, že je těhotná, takže to pro ni pak byl docela šok.“

„Millie žije s rodiči?“

„Ne, je v báječné internátní škole v severním Londýně. Ale v dubnu jí bude osmnáct, takže bude muset v létě odejít, což je škoda, protože to tam má moc ráda.“

„A kam půjde? K rodičům?“

„Ne.“ Na okamžik se odmlčím, protože vím, že to, co řeknu, ji nepochybně šokuje. „Žijí na Novém Zélandu.“

Ester se zarazí. „Na Novém Zélandu?“

„Ano. Odstěhovali se tam na důchod minulý rok, krátce po naší svatbě.“

„Ach tak,“ řekne, ale já vím, že jí to není o nic jasnější.

„Millie se nastěhuje k nám,“ vysvětlí Jack. Usměje se na mě. „Věděl jsem, že to bude podmínka, bez které by si mě Grace nevzala, a já jsem jí milerád slíbil, že ji splním.“

„To je od tebe velmi šlechetné,“ řekne Ester.

„Vůbec ne – jsem nadšený, že Millie bude žít s námi. Přinese to do našeho života úplně nový rozměr, že ano, miláčku?“

Zvednu sklenici a napiju se vína, abych nemusela odpovídat.

„Zjevně s ní velmi dobře vycházíš,“ poznamená Ester.

„No, doufám, že jí na mně záleží tak, jako mně na ní – i když jí to chvíli trvalo, když jsme se s Grace vzali.“

„A proč?“

„Myslím, že ji naše manželství vlastně dost šokovalo,“ vysvětlím jí. „Jacka obdivovala od samého začátku, ale když jsme se vrátili z líbánky a ona pochopila, že se mnou bude už

napořád, začala žárlit. Teď už je ale všechno v pořádku. Zase ho má ráda.“

„Naštěstí se Millie místo mě znelíbil George Clooney,“ zasměje se Jack.

„George Clooney?“ podiví se Ester.

„Ano,“ přikývnu a jsem ráda, že to Jack zmínil. „Kdysi se mi docela líbil...“

„Které z nás ne?“ utrousí Diana.

„... Millie tak žárlila, že když mi jednou k Vánocům dali známí kalendář s Georgem Clooneym, naškrábala přes něj ‚Nemám ráda George Clooneyho‘, jen to napsala foneticky – DŽORDŽ KÚNY – navíc má trochu problémy s písmenem L,“ vyprávím dál. „Bylo to strašně roztomilé.“

Všichni se zasmějí.

„A teď všem na potkání říká, že mě má ráda, ale že nemá ráda George Clooneyho. Stala se z toho skoro taková mantra – ‚Tebe mám ráda, Jacku, ale nemám ráda George Clooneyho,‘“ usměje se Jack. „Musím přiznat, že jsem celkem polichocen, že jsem zmiňován ve stejné větě jako on,“ dodá pak skromně.

Ester na něj pohlédne. „No, když se na tebe tak dívám, jsi mu trochu podobný.“

„Jen Jack je mnohem pohlednější,“ ušklíbne se Adam. „Nemůžete si představit, jaká to byla úleva, když si konečně vzal Grace. Aspoň to u nás v práci udělalo rázný konec nadějším všech žen – a některých mužů taky,“ dodá se smíchem.

Jack si povzdechne, ale přátelsky řekne: „To stačí, Adame.“

„Ty nepracuješ, vid’?“ otočí se ke mně znovu Ester. Zaslechnu v jejím hlase nepatrný úsměšek, který mívají pracující ženy v zásobě pro ty, které nepracují, a cítím potřebu se bránit.

„Než jsme se s Jackem vzali, tak jsem z práce odešla.“

„Vážně?“ zamračí se Ester. „A proč?“

„Grace nechtěla,“ vloží se do toho Jack, „ale měla opravdu náročnou práci a já se nechtěl vrátit vyčerpaný domů a zjistit, že Grace je na tom úplně stejně jako já. Možná bylo sobecké chtít, aby se své práce vzdala, ale chtěl jsem prostě přijít domů a odpočinout si od celodenního stresu, a ne dostat ještě naloženo. Navíc Grace hodně cestovala a já se nechtěl vracet do prázdného domu jako tolik let předtím.“

„Co jsi dělala?“ chce vědět Ester a upřeně se na mě dívá bleděmodrýma očima.

„Byla jsem nákupčí v Harrods.“

Zasvítí jí v očích. Nejspíš to na ni udělalo dojem, ale nechce to zatím dát najevo, protože se mě neptá na další podrobnosti.

„Grace cestovala první třídou po celém světě,“ vyhrkne Diana.

„Po celém světě ne,“ opravím ji, „jen do Jižní Ameriky. Nakupovala jsem tam ovoce, zejména v Chile a Argentině,“ dodám hlavně kvůli Ester.

Rufus se na mě obdivně podívá. „To muselo být vzrušující.“

„Bylo,“ přikývnu, „milovala jsem každou vteřinu.“

„Musí se ti po tom stýskat, ne?“ Další otázka od Ester, co zní jako konstatování.

„Vůbec ne,“ zalžu. „Mám spoustu jiných věcí, co mě baví.“

„A za chvíli tu bude Millie, o kterou se budeš muset starat.“

„Millie je hodně samostatná, a navíc většinu času bude trávit v Meadow Gate, kde bude pracovat,“ vysvětluju.

„V tom zahradnictví?“ ptá se Ester.

„Ano. Millie miluje květiny. Bylo to vážně štěstí, že jí tam nabídli místo.“

„Co teda budeš celé dny dělat?“

„Zhruba to, co dělám teď – vařit, uklízet, zahradničit, když počasí dovolí.“

„Příště naplánujeme nedělní oběd, abyste viděli i zahradu,“ řekne Jack. „Grace je učiněná zahradnice.“

„No tedy,“ povzdechne Ester s úsměvem, „ty máš nadání snad na všechno. Jinak já jsem moc ráda, že mi nabídli místo u Svatého Polycarpa, už mě to doma trochu nudilo.“

„Kdy nastupuješ?“ zeptám se.

„Příští měsíc. Jsem tam jako zástup jedné učitelky, co šla na mateřskou.“

Otočím se k Rufusovi a řeknu: „Jack mi říkal, že máte ohromnou zahradu.“

Pak všem nabídnu další porci pečeně se zeleninou, která se mezitím hřála na přenosném ohříváči, a konverzace u stolu se stočí na tvoření zahrad a přestane se zabývat mou osobou. Jak se tak všichni smějí a povídají si, dívám se zamyšleně na druhé dvě ženy a přemítám, jaké to asi je být Dianou nebo Ester a nemuset neustále ve svém životě brát v potaz někoho jako Millie. Okamžitě se zastydím, protože Millie miluju víc než vlastní život a za nic na světě bych ji nevyměnila. Jen to, že na ni myslím, ve mně probudí další odhodlání. Energicky se postavím a zeptám se: „Dáte si všichni dezert?“

Společně s Jackem sklídíme ze stolu a odneseme věci do kuchyně, kde položím opatrně talíře do dřezu, abych je mohla později opláchnout, a Jack uklidí porcovací nůž. Dezert, co jsem vyrobila, je mistrovské dílo – dokonalé, osm centimetrů vysoké hnízdečko ze sněhového těsta plněné našlehaným smetanovým krémem. Vyndám ovoce, které jsem si nachystala předem, a obezřetně kladu na krém plátky manga, ananasu, papáji a kiwi a navrch přidám jahody, maliny a borůvky.

Když zvednu granátové jablko, ten pocit, jak ho mám v ruce, mě přenese do jiného času i místa, kdy jsem hřejivé paprsky slunce i vzrušené dohadování brala jako samozřejmost. Na okamžik zavřu oči a připomenu si svůj předchozí život.

Uvědomím si, že na mě Jack čeká s nataženou rukou, a tak mu jablko podám. Rozřízne ho v půlce a já pak lžící vydloubu zrníčka a posypu jimi ostatní ovoce. Hotový dort přinesu do jídelny, kde se ozvou nadšené výkřiky, které potvrdí, že měl Jack pravdu, když vybral tenhle dezert místo čokoládového dortu s kaštanovým krémem, jež jsem původně plánovala.

„Věřila bys, že Grace nikdy nebyla na žádném kuchařském kurzu?“ řekne Diana k Ester a hned si bere lžičku. „Nad takovou dokonalostí prostě žasnu. I když se teda rozhodně nevejdu do těch bikin, co jsem si koupila,“ dodá s povzdechem a přes lněné námořnické šaty si popleská břicho. „Vážně bych ten dort jíst neměla, protože jsme si právě zarezervovali letošní dovolenou, ale vypadá tak úchvatně, že prostě nedokážu odolat.“

„Kam jedete?“ zeptá se Rufus.

„Do Thajska,“ odpoví Adam. „Chtěli jsme jet do Vietnamu, ale když jsme viděli fotky z poslední dovolené Grace a Jacka v Thajsku, rozhodli jsme se Vietnam odložit na příští rok.“ Podívá se na Dianu a usměje se. „Jakmile Diana uviděla hotel, kde bydleli, bylo rozhodnuto.“

„Takže jedete do stejného hotelu?“

„Ne, už byl obsazený. Bohužel nemáme možnost jet na dovolenou mimo hlavní sezonu.“

„Využijte toho, dokud můžete,“ otočí se Ester ke mně.

„To mám taky v úmyslu.“

„A pojedete letos zase do Thajska?“ ptá se Adam.

„Jen pokud se nám podaří jet dřív než v červnu, což je vzhledem k Tomasinově případu nepravděpodobné,“ odpoví Jack. Významně se na mě podívá a dodá: „No, a potom už s námi bude Millie.“

Zadržím dech a doufám, že nikoho nenapadne navrhnout, že bychom přece mohli počkat a vzít Millie s sebou.

„Tomasin?“ nadzvedne obočí Rufus. „Něco jsem o tom zaslechl. Jeho žena je jednou z tvých klientek?“

„Ano, je.“

„Dena Andersonová, to musí být zajímavý případ.“

„To je,“ souhlasí Jack a pak se obrátí na mě: „Miláčku, jestli už všichni dojedli, ukaž Ester fotky z naší poslední dovolené.“

V duchu vzdychnu. „Jsem si jistá, že Ester o naše fotky nestojí,“ řeknu a snažím se, aby to znělo, že je mi to úplně jedno. Jenže i jemný náznak jakési disharmonie mezi námi je pro Ester dostatečný.

„Podívám se na ně strašně ráda!“ prohlásí.

Jack odstrčí židli a zvedne se. Ze zásuvky vytáhne fotoalbum a podá ho Ester. „Než si je prohlídneš, uděláme s Grace kávu. Můžete si jít sednout do obývacího pokoje, budete to tam mít mnohem pohodlnější.“

Když přijdeme z kuchyně s kávou, Diana se rozplývá nad našimi fotkami, zatímco Ester spíš mlčí.

Musím přiznat, že ty fotky jsou úchvatné a že na těch, kde jsem vidět i já, mi to doopravdy sluší – jsem krásně opálená, štíhlá, jako když mi bylo dvacet, a mám slušivé bikiny. Na většinu fotek stojím před luxusním hotelem nebo ležím na soukromé pláži, případně sedím v baru či restauraci a přede mnou stojí barevný koktejl nebo talíř s exotickým jídlem. Na každé fotce se usmívám do hledáčku jako ztělesnění odpočatého a opečovávaného

ženy, která oddaně miluje svého muže. Jack je perfekcionista, když jde o fotografování, a je schopný fotit jeden snímek tak dlouho, dokud není s výsledkem naprosto spokojený, a tak jsem se naučila to zvládnout napoprvé. Máme taky několik fotek, kde jsme oba, které vyfotili ochotní lidé okolo nás. Diana poukáže na to, že na těchhle fotkách se s Jackem spíš než do hledáčku díváme oddaně jeden na druhého.

Jack nalévá kávu.

„Dá si někdo pralinku?“ zeptám se a nenuceně se natáhnu po krabičce, co přinesla Ester.

„Myslím, že jsme toho už všichni snědli ažaž,“ řekne Jack a rozhlédne se po ostatních, aby mu to potvrdili.

„Rozhodně,“ souhlasí Rufus.

„Nemohl bych pozřít už ani jediné sousto,“ zaúpí Adam.

„Tak je necháme na někdy jindy,“ řekne Jack a natáhne ruku pro krabici, takže se v duchu smírůju s tím, že už nikdy neochutnám ani jedinou, ale vtom mě zachrání Diana.

„Na to zapomeň – jsem si jistá, že se do mě ještě jedna nebo dvě pralinky vejdou.“

„Nejspíš nemá smysl zmiňovat tvoje bikiny,“ povzdychne Adam a jakoby nevěřičně zavrtí nad svou manželkou hlavou.

„Naprosto žádný,“ potvrdí Diana a vezme si pralinku z krabičky, kterou jí podal Jack, a pak ji předá mně. Jednu si vezmu, vložím si ji do úst a nabídnu Ester. Když odmítne, vezmu si ještě jednu a vrátím krabičku zpátky Dianě.

„Jak to děláš?“ chce vědět Diana a dívá se na mě obdivně.

„A co?“

„Že toho tolik sníš a nepřibereš ani deko.“

„Mám štěstí,“ odpovím a natáhnu se ještě pro jednu pralinku, „a pevnou vůli.“

Teprve když hodiny odbijí půl dvanácté, Ester navrhne, že půjdou. V hale rozdá Jack kabáty, a zatímco do nich pomáhá Dianě a Ester, domlouvám se s nimi, že se příští pátek sejdeme v Chez Louis na oběd v půl jedné. Diana mě na rozloučenou obejmě, a když potřesu rukou Ester, řeknu, že už se moc těším, až se zase setkáme. Muži mi dají na rozloučenou polibek a na odchodu nám všichni děkují za báječný večer. Zazní tolikrát, že to bylo prostě perfektní, že když za nimi Jack konečně zavře dveře, jsem si jistá, že je to pravda. Ale potřebuju zjistit, že to ví také Jack.

„Zítřa musíme vyrazit v jedenáct,“ řeknu a otočím se k němu, „abychom stihli dojet k Millie na oběd.“

Minulost

Můj život se stal dokonalým před osmnácti měsíci, v den, kdy Jack tančil s Millie v parku. Něco z toho, co jsem řekla Ester, byla pravda – všimla jsem si Jacka už předchozí neděli, ale nenapadlo mě, že by se o někoho, jako jsem já, mohl zajímat. Zaprvé byl výjimečně pohledný a pak jsem tehdy taky nevypadala tak dobře jako teď. A navíc tam byla Millie.

Někdy jsem klukům, s kterými jsem chodila, řekla o Millie hned na začátku, někdy, když se mi hodně líbili, jsem jim pověděla, že mám mladší sestru v internátní škole, a to že má Downův syndrom, jsem jim prozradila až za několik týdnů. Když se to dozvěděli, někteří nevěděli, co na to říct, a nezůstali se mnou pak moc dlouho na to, aby k tomu vůbec něco říkali. Někteří se o Millie zajímali, dokonce se snažili být mi oporou, ale jen do chvíle, než Millie doopravdy potkali, pak najednou nebyli schopní přijmout její spontaneitu tak bezprostředně jako Jack. Dva nejlepší se mnou zůstali i potom, co se s Millie seznámili, ale nakonec měli problém s tím, jak moc jsem se Millie věnovala.

Vždycky se to ale zlomilo ve stejném okamžiku. Od samého začátku jsem Millie říkala, že až bude muset odejít ze své báječné, ale poměrně drahé školy, bude žít společně se mnou, a to jsem hodlala dodržet. To znamenalo, že jsem se šest měsíců předtím musela rozloučit s Alexem, mužem, o němž jsem si myslela, že

s ním strávím zbytek život, mužem, s kterým jsem šťastně žila dva roky. Když ale Millie bylo šestnáct, nadcházející realita, že bude bydlet natrvalo s námi, ho udolala – takže jsem se ve svých dvaatřiceti ocitla znovu sama a měla jsem vážné pochyby, že bych kdy našla muže, který by akceptoval mě i Millie.

Toho dne v parku jsem nebyla jediná, kdo si Jacka všiml, i když jsem nejspíš byla nejméně nápadná. Některé ženy, zejména ty mladší, se na něj usmívaly a snažily se upoutat jeho pozornost, náctileté slečny se chichotaly do dlaní a špitaly si, že to musí být filmová hvězda. Starší ženy se na něj dívaly obdivně a pak se většinou zahleděly na muže vedle sebe, jako by jim náhle připadal nedostatečný. Dokonce i muži se na Jacka podívali, když kolem nich procházel, protože z něj vyzařovala jistá elegance, kterou nešlo přehlédnout. Jediný, kdo vůči němu zůstal naprosto netečný, byla Millie. Byla pohlcená karetní hrou, co jsme hrály, a v její mysli nebyl prostor pro jinou myšlenku, než jak vyhrát.

Bylo ke konci srpna a jako spousty dalších lidí jsme si udělaly piknik na trávě nedaleko pódia, kde hrála kapela. Koutkem oka jsem zahlédla Jacka, jak se posadil na nedalekou lavičku, a když pak z kapsy vytáhl knížku, otočila jsem se zpět k Millie, odhodlaná, že si nesmí všimnout, jak se na něj dívám. Když Millie rozdala karty na další hru, došla jsem k přesvědčení, že je to cizinec, nejspíš Ital, jenž je v Londýně na víkend se svou ženou a dětmi, které se šly podívat na nějakou památku a později se vrátí.

Tehdy jsem byla přesvědčená, že se za celé odpoledne ani jednou nepodíval mým směrem, dokonce i přes sestřiny hlasité výkřiky *Prší!* Odcházely jsme celkem brzy, protože jsem musela Millie odvézt zpátky do školy na šestou, aby stihla večeri v sedm. A i když jsem si nemyslela, že bych ho ještě někdy viděla, neustále jsem se v myšlenkách zaobírala mužem z parku, až jsem